

på udstedelsestidspunktet, hvis dette beløb er højere end beløbet i nr. 1.

Udstedelsens andel af værdien af instituttet på udstedelsestidspunktet er et udtryk for statens relative vægt i instituttet. Det sikres dermed, at staten får det ønskede afkast, uden at kreditinstitutternes muligheder for at ændre aktiekapitalen ved f.eks. at lave nyudstedelser og aktiesplit begrænses. Dermed er der heller ikke behov for f.eks. statslig varetø i forhold til beslutninger, der vedrører kreditinstitutternes aktiekapital. Værdien af kreditinstituttet opgøres for børsnoterede banker som markedsværdien, mens den for øvrige banker vil blive opgjort som den indre værdi på udstedelsestidspunktet. For banker, der er datterselskaber af børsnoterede selskaber, vil de blive forhandlet en konkret løsning. For øvrige ikke-børsnoterede virksomheder og realkreditinstitutter tages der udgangspunkt i den i regnskabet opgjorte indre værdi. For spare- og andelskasser laves der et skøn over værdien.

Mekanismen kan illustreres ved et eksempel:

En børsnoteret bank med en markedsværdi på 10 mia. kr. får et statsligt kapitalindskud på 5 mia. kr. Som udgangspunkt er rentebetalingen derfor 500 mio. kr. ved en rente på 10 pct. Hvis instituttet i f.eks. det 5. år samlet set udbetaler dividende for 500 mio. kr., vil den dividende-relaterede rente være 313 mio. kr. (500 mio. kr. gange 1,25 gange 0,50). Den faktiske rentebetaling bliver derfor 500 mio. kr., fordi den dividende-relaterede rente ikke overstiger den løbende minimumsforrentning. Hvis instituttet i stedet for samlet set udbetaler dividende for 900 mio. kr., vil den dividende-relaterede rente være 563 mio. kr. (900 mio. kr. gange 1,25 gange 0,50). Den faktiske rentebetaling bliver derfor i dette tilfælde 563 mio. kr. Sandsynligheden for, at statens krav på rente fastsættes ved dividende-mekanismen, vil afhænge af den fremtidige aktiekursudvikling. Jo større fremtidige kursstigninger, jo større er sandsynligheden for, at mekanismen kommer til at gælde i konkrete tilfælde, og at pengeinstitutterne derfor vil ønske at erstatte den »dyre« statslige kapital med »billigere« privat kapital.

For det andet vil det være dyrere at indfri efter det 5. år. Konkret sker det ved, at indfrielse kan ske til pari de første 5 år, mens det i det 6. år skal ske til kurs 105, og fra det 7. år og frem skal ske til kurs 110. Derved bliver den effektive forrentning højere, hvis indfrielse sker efter det 5. år. Vilkkårene for indfrielse vil blive fastsat i forbindelse med aftaleindgåelsen med de enkelte pengeinstitutter.

Det følger af *stk. 3*, at det ud over de i *stk. 2*, nr. 1-10, nævnte vilkår gælder, at datterselskaber af udenlandske finansielle koncerner i vidst muligt omfang

skal anvende det tilførte kapitalindskud til at sikre konsolidering og øget kreditgivning i Danmark. Baggrunden herfor er at sikre, at indskuddene anvendes til at skabe rum for udlånsvirksomhed samt undgå, at kapitalindskuddet skaber konkurrenceforvridning på f.eks. forsikrings- og pensionsområdet mellem koncernforbundne selskaber og andre selskaber.

Det foreslås i *stk. 4*, at et kreditinstitut ikke må udbetale udbytte til og med den 30. september 2010.

Der blev i forbindelse med aftalen af 5. oktober 2008 mellem regeringen og Det Private Beredskab om sikring af finansiell stabilitet fastsat en række restriktioner, herunder forbud mod udbyttebetaling og aktieoptionsordninger, for pengeinstitutter omfattet af den statslige garantiordning frem til ordningens ophør den 30. september 2010.

I *stk. 4, 2. pkt.*, bestemmes det, at udbyttebetalinger uanset 1. pkt. kan finde sted inden for udenlandske koncerner. Der er i lov om finansiell stabilitet § 13, *stk. 5, 3. pkt.*, en lignende adgang indenfor udenlandske koncerner med et pengeinstitut omfattet af ordningen. Endvidere kan udenlandske moderselskaber udlodde udbytte, forudsat at dette ikke afhænger af udbyttebetaling fra det danske datterselskab. Det vil f.eks. betyde, at bestyrelser i danske pengeinstitutter ikke må indstille, at generalforsamlingen udbetaler udbytte, medmindre det udenlandske moderselskab har erklæret, at udbyttebeløbet fra datterselskabet ikke anvendes til udbetaling af udbytte i moderselskabet.

I *stk. 5* indføres en bemyndigelse til økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om fastsættelsen og beregningen af den rente, som skal betales til staten i henhold til § 8, *stk. 2*, nr. 10.

Det følger af *stk. 6*, at i de tilfælde, hvor et kreditinstituts hybride kernekapital udgør mere end 35 pct. af den samlede kernekapital, kan Finanstilsynet kræve kapitalen omdannet til aktiekapital, såfremt kreditinstituttet kommer i vanskeligheder. Ved vanskeligheder forstås økonomiske problemer af en karakter, der indebærer nærliggende risiko for, at instituttet ikke længere opfylder lovgivningens kapitalkrav. Derudover bemyndiges økonomi- og erhvervsministeren til at fastsætte nærmere regler om konvertering.

Baggrunden for bestemmelsen er, at det i den kommende ændring af kapitalkravsdirektiverne, jf. *pkt. 2.2.1.* i lovforslagets almindelige bemærkninger, forventes indført, at hybrid kernekapital uden udløbsdato, der både skal konverteres til aktiekapital i en nødsituation, og til enhver tid kan konverteres til aktiekapital på tilsynsmyndighedernes forlangende, kan udgøre op til 50 pct. af kernekapitalen. Anden hybrid